

Oslo Politidistrikt

15. januar 2025

Politianmeldelse av høyesterettsdommer Ragnhild Noer, høyesterettsdommer Cecilie Østensen Berglund og høyesterettsdommer Erik Thyness

Alliansen for rettighetsorientert ruspolitikk (AROD) anmelder høyesterettsdommerne Ragnhild Noer, Cecilie Østensen Berglund og Erik Thyness for misbruk av offentlig myndighet og motarbeiding av rettsvesenet på grunnlag av Høyesteretts ankeutvalgs kjennelse av 7. november 2024 (sak nr. 24-156360SAK-BORG/04).

Forsvaret hadde forberedt en [sannhets- og forsoningskommisjon](#) for et oppgjør med vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse på rusfeltet. Domstolene hadde ansvar for at saken ble forsvarlig belyst, men dommer Rikke Lassen skjulte et problem for rettsstaten ved å sette til side Grunnlovens § 89 og rettsstatsgarantier som følger av EMK artikkel 6 og 13. Det var høyere rettsinstansers oppgave å rette opp i den skade som en korrump eller inkompetent tingrettsdommer gjorde ved å undergrave 200 års rettstradisjon, men problemet med fasadebegrunnelser og manglende rettssikkerhet ble ikke tatt tak i. I stedet støttet lagmannsretten og Høyesteretts ankeutvalg opp om tingrettens forsvar av tyranniet, og det er avgjørende at politi- og påtalemyndighet står opp for rettssikkerhet, slik at ikke et varig og systematisk angrep videreføres mot sivilbefolkningen.

Misbruk av offentlig myndighet og motarbeiding av rettsvesenet

Før behandlingen i Høyesteretts ankeutvalg var det klart at norske jurister hadde sviktet ansvar for rettssikkerheten siden Andenæs etterlyste prinsipiell debatt i 1994, at Justisdepartementet hadde sviktet fagansvar siden avvisningen av NOU 2002: 04, at de forfulgte hadde vært nektet grunnleggende rettsstatsgarantier siden 2008, og at Høyesteretts rettighetssikring i HR-2022-731-A utgjorde et åpent sår i det rettspolitiske landskapet. [Bevisoppgaven](#) dokumenterte varige og systematiske menneskerettsbrudd, men til tross for at Grunnlovens § 89 pålegger domstolene plikt til å kontrollere lovgiver, ville ikke domstolene tilby et effektivt rettsmiddel. Gjennom å nekte forsvaret muligheten til å dokumentere vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse beskyttet domstolene i stedet en politisk prosess som er

styrt av [ekstremister](#), og samtlige høyesterettsdommere har sviktet sitt embete ved å dekke over 16 år med rettsløse tilstander.

Det er derfor klart at høyesterettsdommerne har misbrukt sin myndighet og motarbeidet rettsvesenet. Hadde høyesteretts ankeutvalg gjort jobben sin, ville ikke jevnbyrdighets- og kontradiksjonsprinsippet blitt oversett og domstolene hadde tatt tak i en politisk prosess som har vært på et konstitusjonelt sidespor i 20 år. I stedet ble straffefrihetsgrunner skjult ved at sivil ulydighet ble behandlet som vanlig profittmotivert kriminalitet, og ankeutvalgets kjennelse er symptom på et større problem. Fra domstolenes side er det et signal om at forsøk på å underlegge narkotikalovent konstitusjonell kontroll ikke aksepteres og at aktivister som står opp for rettssikkerhet skal gjøres et eksempel ut av. Slik begraves et økende problem med rettsløshet etter at sivil ulydighet har avdekket en klasse jurister som beskytter forbudet for enhver pris, for ankeutvalgets kjennelse signaliserte ikke bare til tingrettsdommer Rikke Lassen grønt lys til å beskytte keisere uten klær, men ble i ettertid brukt av Spesialenheten som påskudd for ikke å ta tak i aktoratets motarbeiding av rettsvesenet.

Det er på dette grunnlaget at høyesterettsdommerne politianmeldes for misbruk av offentlig myndighet og motarbeiding av rettsvesenet. Vi vet fra før at det er 30 år siden Andenæs innså at ruspolitikken representerer vår tids største feilinvestering i straff; at Straffelovkommisjonen var klar på at kriminalisering ikke kunne forsvares; at Rusreformutvalget dokumenterte offentlig panikk som et problem i lovutforming; at Rolleforståelsesutvalget har påvist en konflikt hvor rettighetsjuss har blitt nedprioritert på bekostning av styringsjuss; at Riksadvokatens undersøkelser rundt maktmiddelbruk i mindre saker fant systemiske krenkelser; og at fagfolk i 40 år har påpekt sydebukkmekanismen som førende for ruspolitikken.

Det fremstår med andre ord klart at det har vært økende konflikt mellom fagfelt og lovgiver. Straffelovkommisjonen anbefalte derfor i 2002 at domstolene tok ansvar for rettssikkerheten, hvilket ikke har skjedd. I stedet har sivil ulydighet eksponert en trussel mot rettsstaten, for det nytter ikke – slik tingretten, lagmannsretten, og Spesialenheten gjør – å vise til HR-2022-731-A som en garanti for rettssikkerheten. Forsvaret har dokumentert grunnleggende svakheter ved denne dommen som må utbedres,¹ og det er en forvrenging av virkelighet når lagdommerne hevder at «de prinsipielle spørsmålene om rettmessigheten av å straffeforfølge narkotikaovertrедelser i lys av EMK og Grunnloven, er vurdert og avklart av Høyesterett i HR-2022-831-A».

På grunn av påstander som dette skjuler fasadebegrunnelser og ansvarsfraskrivelser et problem med vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse, som Høyesteretts ankeutvalg skulle tatt

---

¹ Spørsmålslistene til vitner viser hvorfor Høyesterett med HR-2022-731-A svikter sitt ansvar for forfulgte grupperinger. Se for eksempel side 20 [her](#).

tak i, og det er avgjørende at slik taktikk ikke fører frem. Når politikere ikke vil forholde seg til forskning og rettsstatsprinsipper må dommere som viderefører et varig og systematisk angrep mot sivilbefolkningen ta ansvar for sitt virke, og ingen trussel er større for rettsstaten enn et system som står på overgripernes side.

Det er dette høyesterettsdommerne har gjort seg skyldige i. Rettsprosessen forbundet med ARODs sivile ulydighet har eksponert skaden som følger med nedprioritering av rettighetsjuss, og jo mer makt slike jurister får desto verre blir situasjonen for rettsstaten. Det er nå klart at domstolenes uavhengighet er en saga blott, og Politiloven og etiske retningslinjer er klare på plikten til å sikre kjerneverdier.

Vi ber derfor om at anmeldelsen sees i sammenheng med [tidligere](#) korrespondanse. Siden 2008 har etatens ansvar for å hjelpe samfunnet ut av et totalitært grep vært klart og det er ingen løsning å henlegge saken. For hvert år som går blir problemet med vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse bare mer åpenbart, og ettersom stadig flere land regulerer cannabis for å beskytte folkehelse må Norge ta et oppgjør med slik ukultur som de anmeldte aktører representerer. Fasadebegrunnelser fortsetter som et problem fordi grunnloven er satt ut av spill, og politiet må ta grep eller bli husket av ettertiden for sitt svik.

Dette er uunngåelig. Det er en gammel sannhet i jussen at det i tider med tyranni bare finnes tre valg: Forræderi, medløperi, og grunnlovsforsvar. I en tid som vår, hvor offentlig panikk sørger for en blindsoner som muliggjør vilkårlig forfølgelse, er jurister som svikter ansvaret for rettsstatsbygging enten medløpere eller forrædere, og AROD vil eksponere et problem for rettsstaten til vi finner jurister som står opp for prinsipper som må veie tungt om en liberal rettsstat skal bestå. Det er på høy tid at etaten tar ansvar for etiske utfordringer i straffesakskjeden, og vi håper at anmeldelsen vil rette opp i den skade som nedprioritering av rettighetsjuss har påført nasjonen.

Med hilsen

A handwritten signature in black ink that reads 'Roar Mikalsen'. The signature is written in a cursive, flowing style.

Roar Mikalsen

Leder for Alliansen for rettighetsorientert ruspolitikk